

LYSET I SLUTTEN AV SEPTEMBER

Var det lyset han så
eller det lyset gjorde lyst for ham
var det ingen av delene?
Men hvor var han?
Han var nede på brygga.
Han gikk så langt ned han kunne komme.
Det er føttene hans som er fornøyde.
De opplever de breie plankene
og sender den vennlige beskjeden oppover i kroppen.
Men hvem er kroppen?
Når han rusler aleine, og virkelig prøver å tenke
må han først og fremst vite hvor han er,
i alt, absolutt alt
som er umulig å fatte.
Men han tenker på noe helt annet
på om han kan se fra brygga hvor du kommer fra
og om han noen gang vil få se et bilde av deg som barn.
Han lurar ikke på den hvitlige fjorden
og det skittenhvite fyrtårnet,
hva det skulle være godt for.

Han lar det bli værende på denne avstanden.
Som om blikket stopper opp helt på egen hånd
uten å spørre ham om det.
På vei hjem
blir han enda mer aleine
og trærne blir sterkere.
De andre på trikken
er helt ukjente for ham,
og han synes det er fint at de er det,
endelig er de blitt slik.
Trærne derimot
prøver å gi ham beskjeder om hvor han er.
Men det vil kreve et helt liv
å høre hva trærne har å si.
De vil bruke like lang tid som du på å gi ham et svar.
Men la ham ha vært der han har vært.
Slik vil lyset i håret til en ukjent
være ingenting han så,
ikke engang være mellom alt,
bare være.

BRATSJTONEN

Hvordan tenke og gjøre samtidig?
Men oppgaven er å være:
forvilla syriner, blankt vann.
Stillheten er ikke et speil.
Den er mangfoldig,
omgir meg med et villniss,
og ikke engang det er sikkert.
Noe hårete, loddent.
Uroen du oppfant meg i.
Jeg kan ikke si hva øynene dine sier.
Hvorfor virker det da som jeg veit det?
Hvordan er øynene sjelens speil?
Det ville jeg gjerne snakka med deg om.
Hva veit jeg om det blanke vannet?
Men det er når jeg ser det jeg ser det.
Men kanskje dette er noe annet enn å se.
En dråpe av vemod, en bremsende lengsel.
Denne roen jeg prøver å være
er ingen kulde
som kaster meg tilbake til et speil jeg ikke var.
Med grus i stemma: hvor har du vært?
Orda prøver å være noe de ikke er,
løse seg sukkersvart opp i øynene dine.
Som om den innadvendte bratsjtonen
mater seg sjøl med stillhet
vokser mens den sover
og landet blir fremmed.

RUBINSTEIN

Unnskyld, men når Rubinstein
spiller Chopins Nocturner
blir det ikke natt, men de to stemmene dine, av mange.
Hvem trer skurrende fram
av akkordgangen i bassen:
som om den er en tone som tenker,
en cellowolf, om den hadde hatt noe å tenke med,
uskrelt som du foreslo,
hadde ikke noe å gjøre i den passende Chopin
noen hadde seg godt til rette for å avnytte
og han blir redd for at hans radikalisererte fortid
skal kaste seg over telefonen, sjefen, kona, aksjene
få alt til å rakne.
Det svarer ikke på dette.
De smale sprekke mellom tangentene
der faller det ned for godt.
Når jeg hører begynnelsen om igjen
veit jeg ikke hva jeg skal si.
Det veit du godt.
Langsamt lytter det seg fram, dette gode.
Når såpeboblene hennes brister mot klokka mi, ler hun.